

POSTANOWIENIE

9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 9 października 2024 r. w Warszawie
zażalenia biegłego sądowego M. M.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie
z 9 lutego 2023 r., II WSC 1/22,

w sprawie z wniosku I. O.

z udziałem E. O. i D. O.

o zniesienie współwłasności,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

W związku z zażaleniem biegłego sądowego M. M. od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z 9 lutego 2023 r. w przedmiocie skargi tego biegłego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z 28 kwietnia 2022 r. w przedmiocie przyznania temu biegłemu wynagrodzenia oraz zwrotu wydatków.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jako pochodzące od podmiotu nie posiadającego legitymacji do występowania w sprawie jest niedopuszczalne.

Osoba występująca w sprawie w charakterze biegłego sądowego nie jest bowiem uprawniona do wniesienia skargi, gdyż legitymację do wniesienia skargi posiada wyłącznie strona oraz Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka. Tym samym nie jest uprawniona do składania dalszych pism (zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi).

Niezależnie od tego, zgodnie z aktualnym stanem prawnym, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje zasadniczo tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień, co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień incydentalnych, a także orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym oraz upadłościowym i naprawczym, skarga nie przysługuje (art. 767⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 33 ust. 3 i art. 223¹ ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze).

Jak słusznie wskazał Sąd drugiej instancji postanowienie z 28 kwietnia 2022 r. (k. 805), którego dotyczy skarga nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie. Ma ono charakter incydentalny, dotyczy rozpoznania skargi na postanowienie referendarza sądowego w przedmiocie wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii. W konsekwencji nie przysługuje od niego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem.

Podniesione w zażaleniu zarzuty naruszenia art. 424¹ w zw. z art. 424¹² § 3 k.p.c. oraz art. 421^{1a} k.p.c. i art. 64 k.p.c., oparte na odmiennym - wadliwym założeniu, że w niniejszej sprawie biegły posiada status strony postępowania, a postanowienie w przedmiocie przyznania mu wynagrodzenia jest postanowieniem z art. 424¹ k.p.c., na które przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie mogły wyrzeć zamierzonego skutku.

Mając na uwadze powyższe, zażalenie w niniejszej sprawie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu.

M.L.

[ms]